

لغات آیات: رَبِّ: مالک: آقا. صاحب اختیار. رَبِّ: رَبِّي: ہی آن افتادہ بصورت کسرہ باقی ماندہ: صاحب اختیار: صاحب اختیار: خداوند.

أَعْرَبْتُ: اغوا کر دی. فریب داری. بہشتیہ اندیشی. أَعْرَبْتَنِي = أَعْرَبْتُ + ن + ي: فریب داری + ن + یمن (برای ن) «ن» نون و ن بیسگویند

و برای آسان شدن تلفظ اضافہ میکنند. لَّا زَيْنٌ لَّهٗ + اَزَّيْنُ + نَ: بسملاً. بدون تردد + زینت میدہم + البتہ (ہم ل ہم ن) برای تاکید می آید.

در مفرد ضمہ و آن در این حالت بہ فتح تبدیل میشود و در جمع «وُن» بہ صمۃ و تبدیل میشود. لَّا اَعْرَبْتُمْ = لَّا + اَعْرَبْتُ + تُمْ: بدون شک + فریب

میدہم + حماً + آمارا = آمارا فریب میدہم: آمارا بہشتیہ اندیشی. اَجْمَعِينَ: ہمگی: کتبہ جمع. عِبَادَ: بندگان را (عباد جمع عبد است) عِبَادَكَ:

بندگان تورا. بندگانت را مُخْلِصِينَ: خالص شدگان (اسم مفعول و جمع مخلص میباشد). بِنِ دُونَ ضَمِيرٍ جمع مذکر سالم ہستند (ہی) «و» «و»

اول شخص مفرد مضارع: اَزَّيْنُ: زینت میدہم (از باب تفعیل) اَعْرَبْتُ: اغوا میکنم. فریب میدہم. کول میزنم. (از باب افعال)

اگر کلمہ ای داشته باشیم کہ اول آن «أ» یا «ا» باشد و آخر آن ضمہ و دہشتہ باشد اول شخص مفرد مضارع بہت یعنی «من ایستاد را میکنم» اگر ماضی آن ۴ حرف

داشته باشد «أ» می آید و کزنہ باد «أ» می آید مثل اَشْهَدُ: شہادت میدہم اَعُوذُ: پناہ میدہم اَقُولُ: بگویم

اول شخص جمع مضارع: اگر کلمہ ای داشته باشیم کہ اول آن «ذ» یا «ذ» و آخر آن ضمہ و دہشتہ باشد معنی میدہد «ما ایستاد را میکنم»

مثل اَعْبُدُ: عبادت میکنم. بندگی میکنیم. حس و ابراز حقارت و کوچکی میکنیم. بدون چون و چرا اطاعت میکنیم. اَسْتَعِينُ: استعانت میجوئیم. کمک داری بخواہیم

حالا شما معنی کنید:

لَا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ. لَا اَعْدِبْتُمْ. اِنِّي اَعْدِبُهُ عَذَابًا لَّا اَعْدِبُهُ اَحَدًا

مِنَ الْعَالَمِينَ:

مَا يَكُونُ لِي اَنْ اَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ:

لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَنْزِيَّ اللهُ جَهَنَّمَ:

لَنْ نَصْبِرَ عَلَى طَعَامٍ وَّاحِدٍ:

لَا اَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ:

اَقُولُ اَشْهَدُ اِلَّا اِلَهَ اِلَّا اللهُ:

نَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ:

اَسْأَلُوْنِي (در دم) وَحَزَنِي اِلَى اللّٰهِ:

اِنِّي اَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ:

اَسْتَغْفِرُ اللهَ رَبِّي وَاتُوبُ اِلَيْهِ: